

ஜோ டி குருஸின் ஆழி சூழ் உலகு, கொற்கைப் புதினங்கள் எடுத்தாளும் கடலோடிகளின் வாழ்வியல் சிக்கல்கள்

அ. ராஜன் அ. *

அ. தமிழ் உயராய்வு மையம், அமெரிக்கன் கல்லூரி, மதுரை-625002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Joe D. Cruz's Aazhi Soozh Ulagu, Korkai Novels Emphasis on Seafarer's Life

A. Rajan a, *

^a Research Center of Tamil, The American College, Madurai-625002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
nigazhrajn@gmail.com

Received: 19-12-2021
Revised: 30-04-2022
Accepted: 12-05-2022
Published: 29-07-2022

ABSTRACT

The Tamil language has a very ancient grammatical and literary practice. It is worth noting that these grammatical and literary texts have given Tamil the status of a classical language and that these books have recorded people from all walks of life. However, modern literature is no more than traditional literature in the form of close observation of specific ethnic groups. In this way, in some specific records of the society, the condition of the maritime people belonging to the ancient natives has been identified in modern times and what is the living environment of the people, their occupation, culture, identity, culture, and rituals have been divided into types and sums and described to the world by Jodigurus's novels Aazhi Soozh Ulagu, Korkai. Among the five types of land with economic connotations in the Tamil literary tradition, uncertainty can be seen only in the Neytal tinaiyil. The next phase of development embraces great change in all other tinaiyil and lifestyles. But Neytal land has failed to reach such a level. In the last two thousand years of literature in Tamil, maritime records are very rare. Perumanal ulakam is not the as Tolkappiyam makes it out to be. Here and there we can hear about Paratavar hunting sharks by throwing them in such a way that the sea is agitated. But no Sanga poet tried to make the background of the turbulent sea in the shark hunt and imprint it in the mind of the Tamil speaker as an experience. But this is recorded by Joe D. Cruz in his novels.

Keywords: Joe D. Cruz, Aazhi Soozh Ulagu, Korkai Novel, Neytal Tinai

முன்னுரை

‘ஆழி சூழ் உலகு’ (2004) ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசின் விருதையும் ‘கொற்கை’ புதினம் 2009 ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்ய அகாதமி விருதையும் பெற்றுள்ளது. இது மட்டுமின்றிச் சமூக ஊடகங்களில் தனது கருத்துக்களைப் பேட்டிகளாகவும், கட்டுரைகளாகவும், பத்திரிக்கைகளிலும் எழுதிவருகிறார். இவரது படைப்புகளின் தனிச் சிறப்பாகப் பல கூறுகளைச் சொல்லிக்கொண்டேப் போக முடியும். சங்ககாலம் தொட்டு இன்றைய நவீனகாலம் வரைக்கும் பரதவர்கள் குறித்தான இலக்கியப் பதிவுகள் என்பது மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. இப்படியான சூழலில் 2004 ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தை உலுக்கிய ஆழிப் பேரலைக்குப் பின்புதான் இப்படி ஒரு சமூகம் கடற்கரை ஓரங்களில் சமூகத்தின் பாதுகாப்பு அரணாக வாழ்ந்து வருகிறது எனப் பலதரப்பு மக்களும் புரிந்துகொள்ள வழிவகை செய்தது. இத்தகைய நிலைக்குக் காரணம் இப்பகுதிகளில் வாழும் ஒட்டுமொத்த பரதவச் சமூகம் குறித்தான பதிவுகள்

என்பது மிகவும் குறைவாகக் கிடைத்ததே ஆகும். இக்குறையைக் களைய பரதவச் சமூகத்தின் உள்ளே இருந்தும் வெளியில் இருந்தும் பல்வேறு விதமான படைப்புகள் வெளிவர ஆரம்பித்தன. இப்படைப்புகளின் மூலம் பரதவச் சமூகமும் வெளிக்கொணரப்பட்டது. இவ்வகையில் பரதவச் சமூகத்தில் பிறந்து அங்கேயே வாழ்ந்து, படித்து, பழகி, தொழில் புரிந்து என தனது அனுபவத்தைச் செழுமையாக்கிக் கொண்டு அதன் பின் தன் சமூக வரலாற்றை வெளிக்கொணர எழுதவந்தவர்தான் ஜோ டி குருஸ்தனது படைப்புகள் குறித்து ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடும் போது “சின்னப்பருவத்திலிருந்தே நான் பார்த்தறிந்த மீனவ மக்களைப் பற்றிய உணர்வுகள், எத்தனையோ வகையான மரணங்கள், கடற்றையில் நிகழுகிற வித விதமான சம்பவங்கள், சண்டைகள், கல்லடிகள் இப்படி நான்பார்த்ததை அனுபவித்ததை, ரசித்ததை அப்படியே எழுத்தில் கொண்டுவரத் தொடங்கினேன்” என்கிறார் (Joe D'Cruz, 2014).

தனது வாழ்வியலைக் குறிப்பிடும் போது அதில் அதிகம் உண்மைகள் இருக்கக் கூடும். ஓர் இடத்தில் அதிகம் உண்மைகள் இருக்கும் போது அது எளிமையாக மக்களைச் சென்றடையப் பாதை வகுத்துக் கொடுக்கும். அந்தப் பாதையில் ஆசிரியரும், வாசகரும் பயணிக்கும் போது அச்சமூகத்தின் பிரிவுகளையும், தொழிலையும், உள் கட்டமைப்புகளையும் வாசகனால் எளிமையாக உள்வாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. இப்பிரிதலை இன்னும் தெளிவுபடுத்தும் விதத்தில் “பரதவர்கள் என்பவர்கள் பட்டினவர், முக்குவர், பரதவர் எல்லோரும் தான். பரதவர்கள் என்பதை ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியாகக் குறுக்கிக்கொண்டு போய்விடக் கூடாது என்பதே எனது எளியகருத்து. மீனவர்களின் பிரதிநிதியாகவே என்னையும் எனது புத்தகத்தையும் பார்வையிடுகிறேன். ஒரு சாதியின் பிரதிநிதியாக நான் இந்தப் பதிவுகளை நிகழ்த்தவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை பரதவர்கள் என்றால் மீனவர்கள். மீனவர்கள் என்பதில் பட்டினவர், முக்குவர், மரைக்காயர், பரதவர்கள் இன்னும் இந்தியாவின் கடலோரங்களில் வாழும் அத்தனை மீனவ இனக்குழுக்களும் அடக்கம்” என வரையறுக்கிறார் (Govindan, 2014).

இத்தகைய எளிமையான புரிதல்களே இவரது படைப்பின் வீச்சிற்கும் அப்படைப்புச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்திற்கும் அடிப்படை காரணியாக அமைந்துள்ளது எனலாம். வரலாற்றின் இருண்ட பக்கங்களில் மழுங்கடிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகமாகப் பரதவச் சமூகம் கருதப்படுகிறது. தினமும் உயிரையும், உடலையும் பணயம் வைத்துக் கடல் மேல் தொழில்புரியும் பரதவன் தனது வாழ்வின் அதிகநேரத்தை கடல்மேலே செலவு செய்கிறான். முத்துக்குளித்தல், மீன்பிடித்தல், கடல் வணிகம் என தொழில்புரிந்து அரசிற்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் அதிகமான அளவு அன்னியச் செலவாணியை ஈட்டித்தரும் ஒரு சமூகமாக இருந்தும் மாறுபட்டச்சமூகமாக இப்பரதவச் சமூகம் இருக்கின்ற படியினால் இன்றையக் காலக் கட்டத்தில் இம்மக்களைப் பற்றிப்பேச வேண்டியது முக்கியத் தேவையாக உள்ளது. அதைப்போல பரதவர்கள் குறித்த வாழ்வியலைப் புதினமாகவும், கட்டுரையாகவும், சினிமாக்களாகவும், கதைகளாகவும், நாடகங்களாகவும் எடுத்து அதைவைத்துப் பணம் சம்பாதிக்கும் நோக்கத்தில் பல ஆய்வாளர்கள் இன்று சமூகத்தில் பல்கிப் பெருகிவிட்டனர். இச்சூழலில் தனது வாழ்வியலை, அனுபவத்தை, மொழியை, இனத்தை, தொழிலை, சடங்குகளை, உறவுகளைத் தானே எடுத்துக்கூறும் பொழுது அப்படைப்பு ஒட்டுமொத்த வலிகளையும், மகிழ்ச்சியையும் ஒரு சேர சுமந்து வருகிறது. இப்படித்தன் வாழ்வியலை எழுதவந்த ஒரு நபராக ஜோ டி குருஸ் இங்கு அறியப்படுகிறார். இவரது படைப்புகளான ‘ஆழிதழ் உலகு’, ‘கொற்கை’ ஆகிய இரண்டு புதினங்களும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களையும், தொழிலையும், மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டதால் பரதவர்களின் ஒரு நூற்றாண்டு வாழ்வியலை முழுமையாக இக்கட்டுரையில் விவாதிக்க முடிகிறது.

காலந்தோறும் தமிழிலக்கியத்தில் ‘நெய்தல்’ பதிவுகள்

தொடக்கக் காலத்திலிருந்து நடப்பு நாள் வரை புனையப்பட்டுள்ள தமிழ் இலக்கியப் பிரதிகளின் பாடுபொருட்களாக, உள்ளடக்கப் பொருண்மைகளாகக் காதல், வீரம், பக்தி, நிலையாமை பற்றிய கருத்துநிலைகளே பெரிதும் இடம்பிடித்துள்ளன. இப்பாடுபொருட்களை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதற்கு ஏதுவாக, படைப்பாளிகள் ஏதேனும் ஒரு வெளியை, குறிப்பிட்ட ஒரு காலச் சூழலைத் தம் படைப்புகளில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தொடக்ககாலத் தமிழிலக்கியங்களில் நிலமும், பொழுதும்

ஐந்தாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளமை இதற்குச் சான்று. இந்த நிலப்பரப்பிற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்றாற் போலவே இங்கு வாழ்ந்த மனிதர்களின் பழக்கவழக்கங்களும், பண்பாடுகளும் கூட கட்டமைக்கப்பட்டன. இவ்வித அமைப்பிற்குத் 'திணை' என்கிற பெயரும் தரப்பட்டுள்ளது. "திணை என்பது முதற்பொருளான நிலத்தையும், மக்களின் நடவடிக்கைகளையும் குறிக்கும். மக்கள் செய்கின்ற தொழில்கள், செயல்பாடுகள், ஏனைய நடவடிக்கைகள், வாழ்க்கை முறைமைகளைத் திணையை மையமிட்டே பெரும்பாலான படைப்பாக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பிரதிபலித்துள்ளன. ஆகவே, இந்நிலம்சார் பெயர்களே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையென இவ்விலக்கியங்களுக்கும் இடப்பெற்றுள்ளது" (Sri Kumar, 2013). நடப்புக் காலக் கட்டத்திலும், அதனுடைய வளர்ச்சியடைந்த வடிவங்களிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலம்சார் பின்னணியை மையமாகக் கொண்டும் அல்லது முதற் பொருள் சார்ந்த பின்னணியை மையமாகக் கொண்டும் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதில் மலைகள், காடுகள், வறண்ட மண்சார்ந்த பிரதேசங்கள், விளைச்சல் நிலம்சார் பகுதிகள், கடலும் அதனை ஒட்டிய நிலமும் சார்ந்த வெளிகள் எனப் படைப்பாக்கச் சித்திரங்கள் பலவாகச் செய்யப்படுகின்றன. இவற்றில் கடல்சார்ந்த பகுதிகளை விடுத்து ஏனைய அனைத்திற்குமான படைப்பு முயற்சிகள் தமிழ்ச் சூழலில் பெரும்பான்மையாக உள்ளன. ஆனால், கடல்சார் சித்திரப்புகள் மற்றும் பதிவுகள் என்பன சங்ககாலம் தொட்டு நடப்புக்காலம் வரை சொற்ப எண்ணிக்கையிலேயே தென்படுகின்றன. எனவே, இதற்கான காரணம் யாது என்பது குறித்து அறிய வேண்டியது சமூகத் தேவையாகியுள்ளது. இத்துடன், சமீபக் காலக் கட்டத்தில் அரசியல், பொருளாதாரம் மற்றும் சூழ்நிலை காரணமாக நெய்தல்சார் மக்களைக் குறித்த காட்சிப்படுத்துதல்களும், அவதானிப்புகளும் கூடுதலாக ஒலி, ஒளிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. இந்நிலையில், கடல் மற்றும் அது சார்ந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்திடும் மக்கள் குறித்தான கவனப்படுத்துதல்கள் நவீனப் புனைவுகளாக உருத்தரித்துத் தரப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றினை நடப்புக்கால வாசகர்கள் உரிய முறைகளில் உள்வாங்கவேண்டுமெனில், வரலாற்று நோக்கில் இதுசார்ந்த பதிவு விபரங்கள் நிரல்படுத்தப்படுதல் வேண்டும் என்பது அதிமுக்கியத் தேவை. "தமிழிலக்கிய மரபில் பொருளியல் தொடர்பான உரிப்பொருள் கொண்டு அமையும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையத் திணைகளில் நெய்தல் திணையில்மட்டும் தான் ஓர் நிச்சயமற்றத் தன்மையைக் காணமுடிகிறது" (Perumal, 2013). எல்லாத் திணைவாழ் மக்களிடமும், வாழ்க்கை முறையிலும் அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சி என்பது மாபெரும் மாற்றத்தைத் தழுவி இருக்கிறது. நெய்தல் அத்தகைய நிலையினை எய்தத் தவறிவிட்டது. தமிழகத்தின் கடந்த இரண்டாயிர வருட இலக்கிய வருகையில் கடல்சார்ந்த பதிவுகள் அரிதாகவே தமிழில் இடம்பெற்றுள்ளன. "சங்க இலக்கிய நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் எல்லாம் கவிஞன் கரையோரமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் முன்னால் காணப்படுகிற விரிந்த நீர் பரப்பு, வியப்பூட்டும் நீர்ப்பரப்பு அவ்வளவே. "தொல்காப்பியம் சுட்டுவது போல் இது 'பெருமணல் உலகம்' கடலும் கடல்சார்ந்த உலகம் அல்ல. கடலே கலங்கும் படியாகச் சுறா மீனை எறிந்து வேட்டையாடும் பரதவனைக் குறித்துச் சங்க இலக்கியத்தில் கேட்க முடியும்தான். ஆனால், சுறாமீன் வேட்டையைக் கலங்கும் கடலை அனுபவமாகத் தமிழ் வாசக மனதில் பதிய வைக்க சங்க கவிஞர்கள் எவரும் முற்படவில்லை. தொடர்ந்து இரண்டாயிர வருட அனுபவ வாழ்வில் எந்தத் தமிழ்க் கவிஞனும் முற்படவில்லை என்பதே உண்மை" (Joe D'Cruz, 2012). நவீன இலக்கியத்தின் பரந்த இலக்கிய வகைமையான நாவலில் கடல் சார்ந்த நாவல்களில் வண்ணநிலவனின் 'கடல்புரத்தில்' தோப்பில்முகமது மீரானின் 'துறைமுகம்' நாவல்கள் வாசக மனம் கரையோரத்தில் கூட இருந்தல்ல, அதற்கும் வெகுதூரத்தில் கடற்கரை இட்டுச்செல்லும் தார்ச் சாலையின் சரிவிலிருந்து தான் கடல் சார்ந்த வாழ்வை எதிர்கொள்கின்றன. ராஜம் கிருஷ்ணனின் 'அலைவாய்க்கரையில்' கடலைக் குறித்த கேள்வி ஞானத்தின் பதிவுகளாக மட்டுமே நின்றுவிடுகிறது. நெய்தல் பற்றி மட்டும்தான் இப்படி என்றில்லை குறிஞ்சி, முல்லை ஆகியவற்றுக்கும் இதே நிலைதான். புதினங்கள் எல்லாம் நகரங்களைப் புலமாகக் கொண்டும் மேட்டிமையாளர்களைக் கதைமாந்தர்களாகக் கொண்டும் அமையும் நிலையில் இப்படித்தான் நிகழ முடியும் நகரமயமாதல் தமிழ்நிலத்தின் பண்டைய ஐவகைப்பாடுகளைத் தேய்த்துவிட்டது. மருதம் மட்டும் சிற்றூர்களின் மூலம் உயிர்ப்பித்துக் கொள்கிறது. நிலப்பாடுபாட்டில் அமைந்த பண்டைய இலக்கியப்பதிவுகளும் கூட அவ்வநிலவாழ்நர்களால் செய்யப்பட்டவை அன்று. ஆனால், நிலம் சார்ந்த இலக்கியத்தைப் புனைபவர்கள் அவர்களின் பார்வை வரம்புகளுக்கு மட்டுமே உட்பட்டதாகவே ஆட்பட்டுவிடுகிறது. அறிவியல், மெய்யியல் என தங்களின் பார்வைக்கொப்பாகவே

பாடுபொருட்களை அமைத்துக்கொள்கின்றனர். தங்களுக்குப் புறம்பான நிலங்கள் அவற்றில் வாழ்வோரின் உள் மனக்கூறுகள், அவர்களின் ஒழுகலாறுகள், அவற்றுக்கான நியாயப்பாடுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி அயல்நிலக்காரர்களுக்கு முழுமையாக அறியவாய்ப்பில்லை நெய்தல் பற்றிய இலக்கிய ஆக்கங்கள் மிகப்பெரும் பகுதியும் மேற்சொன்னவாறு அயல் நிலத்தாராலேயே ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பரதவர் வாழ்வியலும் காலமாற்றமும் குறித்தப் பதிவுகளும்

காலம் எப்படி மனிதவாழ்க்கையைக் கட்டமைக்கிறது. எந்தக் கட்டத்தில் அந்தக் காலம் வாழ்வியலை விட்டுவிடிக் செல்கிறது என்பது அனுபவ அடிப்படையின் மூலம் நிறுவப்படும் செய்தி. இங்கு ஆசிரியர் காலத்துடன் இணைந்து ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியலைக் கூறுவதென்பது அந்தநிலத்தின் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்படுகிறது. மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான உணவு, உடை, உறைவிடம் முதலிய தேவையும், பண்பாட்டு விழுமியங்கள், புதியகண்டுபிடிப்புகள் பல்வேறு அறிவின் தேடல்கள் ஆகிய அனைத்தும் அவர்கள் சார்ந்துள்ள நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப அமைந்தவையாகும். சமூகத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனும் உயர்ந்த வாழ்வியல் கோட்பாடுகளைக் கொண்டு வாழ்வதுதான் உன்னதமான வாழ்வாகும். அந்த உயர்ந்த வாழ்வியல் விழுமியங்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் தொடங்கி இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்கள் வரையிலான நூல்களிலும் தொடர்ச்சியாகக் காணலாம். ஒவ்வொரு மனிதனும், சமூகமும் தமக்குரிய வாழ்வியல் கோட்பாடுகளை அமைத்து வாழமுற்படுகிறான் என்பதையும் அத்தகைய வாழ்வியல் காலகட்டத்தில் பல நெறிமுறைகளையும் உலகிற்குப் புலப்படுத்துவது இலக்கியம். அதில் இயற்கையோடு இணைந்து உறவாடும் ஒரு வாழ்வியல் முறையானது பரதவர் சமுதாயத்திற்கு அமையப்பட்டதொரு வரம். இவ்வரத்தின் பின்னணியில் உலவும் நிகழ்வுகளே பரதவர் வாழ்வியலும் காலமாற்றமும் ஆகும். சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரை இத்தமிழ்ச் சமூகம் மாறுதல்கள் பல கண்டுவிட்டன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என பிரிக்கப்பட்ட தமிழ் சமூகத்தின் சாரத்தில் ஒவ்வொரு நிலப்பரப்பிலும் தன் நிலம் சார்ந்த அடையாளமாக அவர்களது வாழ்வியல் இணைக்கப்பட்டது. இது நிலத்தோடும், தொழிலோடும் இரண்டறக்கலந்தது. மனிதனையும் நிலத்தையும் பிரிக்கமுடியாத நிலை தமிழ்ச் சூழலில் இருந்துள்ளது. இந்நிலப் பரப்பில் கடலோடும், நிலத்தோடும் ஒரு உறவை வைத்துக் கொண்டு அதையே தனக்கான வாழ்வியலாக மாற்றி வாழ்ந்த தொல்பரதவ குடிமக்கள் மற்ற நிலத்தோடும் மக்களோடும் கொண்ட உறவுநிலை துண்டாடப்பட்ட தனித்த அடையாளத்துடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இந்த அடையாளம் குறித்தப்பதிவு அனைத்தும் இலக்கியங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பதிவுகள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒவ்வொரு நிலைப்பாட்டை எடுத்து இறுதியில் தனக்கான அடையாளத்தை அழித்த தனி நிலப்பரப்பு மக்களாக நெய்தல் நில மக்கள் மாற்றப்பட்டனர். தொழில் சார்ந்த முறையும், சமூகம் சார்ந்த முறையும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டு தன் அடையாளத்தை இழந்தனர். “காலம் இதுதான் கொற்கையின் மையக் கதாபாத்திரம் அளவில் மட்டுமின்றி தான் தழுவிநிற்கும் காலம், இடம் சார்ந்தும் பெரிய அளவிலாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது. காலம், இடம் இவை இரண்டையும் மறந்துவிட்டோ அல்லது மறக்கடிக்கப்பட்டுவிட்டோ ஒரு இனத்தை அடையாளம் காண்பது என்பது எந்த வகையிலும் இனம் சார்ந்த முழுமையான பதிவை ஏற்படுத்தித்தராது என்பது ஒரு வரலாற்று உண்மை” (Joe D'Cruz, 2014).

தான் அழிகிறோம் என்பது தெரியாமல் தன்னைத்தானே அழித்துக்கொண்ட ஒரு இனமாக இங்கு பரதவ இனம் காணப்படுகிறது. காலம் அதன் வேகத்தில் எப்போதும் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. காலம் செல்லும் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத சமூகம் அப்படியேத் தங்கிவிடுகிறது. ஆனால் நாகரிகம் எனப்படும் மேட்டிமையை நோக்கி விரைகையில் பரதவர்களின் புழங்கு பொருட்களும், பண்பாட்டின் அடையாளங்களும் கணிக்க முடியாத அளவிற்கு மாற்றத்திற்கு உள்ளாகி வளர்ந்து நின்றது. இவ்வளர்ச்சியை, இம்மக்கள் கணிப்பதற்குள் பொதுச்சமூகம் அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இச்சூழலில் புதுத்துறைமுக வளர்ச்சி மனிதர்களை நம்பியதில்லை. மாறாக எந்திரங்களையே நம்பியது. அனைத்து வேலைகளும் எந்திரத்தின் உதவியுடன் நடைபெறும் பொழுது அங்கே மனிதர்களுக்கு வேலை இல்லாமல் போகிறது. இதை எதிர்கொள்ளத் தன்னைதயார் செய்து

கொள்ளாமல் இருக்கும் போது அங்கே மாற்று சமூகம் நுழைந்து அந்த இடத்தைக் கைப்பற்றிவிடுகிறது. அப்படி ஒரு காலமாற்றம் தான் பரதவர்களிடம் இருந்து கொற்கையைப் பிரித்துவிட்டது.

பரதவர்களின் பண்பாடும் தொழில் முறைகளும்

தொன்மையான நம் தமிழ்ச்சமூகத்தில் ஒவ்வொரு சமூகக்குழுக்களும் தங்களுக்கான பண்பாடுகளையும், கலாச்சாரங்களையும் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றன. பண்டையத் தமிழ் ஐவகை நிலப்பரப்பில் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்த தொழில்முறைகளையும், தொழில் நுட்பங்களையும் பேணிப் பாதுகாத்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் தொல் பழஞ்சமூகமான பரதவர் சமூகம் தனக்கான பண்பாடுகளையும், தொழில் முறைகளையும் தனித்தன்மையுடன் பேணிப் பாதுகாத்து வருவதை அறியலாம். அவை இனக்குழுச் சமூகத்தின் எச்சங்களாக இன்றும் தொடர்கிறது. பழந்தமிழ்ப் பண்பாடான களவு வாழ்க்கைத் தொடங்கி அதுவே யாருக்கும் தெரியாமல் செய்கின்ற சிலுவைத் திருமணமாகி, கலப்புத்திருமணம், சாதி கடந்த திருமணம் என்று வளர்ச்சியடைந்துள்ளதைப் பார்க்கலாம். தவிரவும் முறைதவறிய பாலுறவும், ஏமாற்றங்களும் தொடர்கிறது. ஆர்ப்பரிக்கும் கடலோடு எதிர்த்துப் போட்டிபோட்டு தன்னுடைய வாழ்வாதாரங்களைத் தினந்தோறும் கரைசேர்க்கும் பரதவர்கள் கரைசேர்ந்ததும் பல்வேறு முறையில் அதனை விற்பனைச் செய்கின்றனர். அதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியது பண்டமாற்றுமுறையில் செய்வது அதுபோலத்தான் மீனையும், சங்கினையும் பதப்படுத்தும் தனித்துவமான தொழில் நுணுக்கத்துடன் கூடியது. முத்திற்குப் பெயர்ப் போன கொற்கைத் துறைமுகத்தில் முத்துக்குளித்தலின் நுட்பங்களும், நேரத்தியும் உயிரைப் பணயம் வைத்து எடுப்பதும், முத்துக்களை வகைப்படுத்துவதும் வியப்பில் ஆழ்த்துபவை, உயிரை நடுங்கச் செய்பவை. உலகிற்கே உப்புபோடும் பரதவர்கள் விருந்தோம்பல் செய்வதிலும், பிறரோடு அன்பு பாராட்டுவதிலும் அவர்களின் பரந்த மனப்பான்மையையும், பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியையும் அறியலாம். “பரதவர்களிடையே காணப்படுகின்ற அளவில்லாதக் குடியும், ஒற்றுமையின்மையும் மிகவும் வருத்தத்திற்குரிய ஒன்று. அதில் அவர்கள் மாற்றத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும். அதற்கு அவர்களே கட்டுப்பாடுகளை விதித்து அதைக் கண்காணிக்க சரியான தலைமையாளர்கள் வரவேண்டும்” (Vaheethiah Konstantine, 2012). அத்தகையச் சிறந்த தலைமையே அரசியலில் அவர்களுக்கான சலுகைகளையும், உரிமைகளையும் பெற்றுத் தரும். பரதவச் சமூகத்திலிருந்து எழுந்துவந்த ஒருவர் கடற்கரைச் சமூகம் பற்றிய கற்பனைகளையும் கதைகளையும் உடைத்தெறிந்ததைப் போல சரியான அரசியல் தலைமை அவர்களுக்குள்ளிருந்து வரும்போது இச்சமூகம் மேலும் வளர்ச்சியடையும்.

பரதவர்களின் சமயமும் சாதியும்

தமிழ்ச் சூழலில் சாதியும் சமயமும் ஒன்றையொன்று பிரிக்க முடியாமல் பிணைந்து ஆழமாக வேருன்றி உள்ளது. சாதிகளின் பெயர்களிலும், சமயத்தின் தூண்டுதல்களினால் பொதுச் சமூகம் ஏராளமான போராட்டங்களைச் சந்தித்து வருகிறது. ஒவ்வொருவரும் தான் சார்ந்திருக்கும் சமயமும், சாதியுமே மேன்மையானது என்பதான கருத்தைக்கொண்டிருப்பர். இச்சூழலில் தனித்த அடையாளத்துடன் பெரும் கடல் பரப்பில் தனது பேராதிக்கத்தைச் செலுத்திவரும் பரதவச் சமூகம் சாதி நிலைகளிலும் சமய நெறிகளிலும் தன்னை எப்படி பிணைத்துக்கொண்டது, அங்கு நடைபெறும் உள் முரண்களை அது எப்படி எதிர்கொள்கிறது என்பது சுவரஸ்யமானது. நவீனத்தோடு தொடர்புடைய கிறித்தவத்தின் வருகையானது பழங்குடி சமூகமான பரவர்களிடத்தில் எத்தகையதான முன்னேற்றங்களையும், வளர்ச்சிகளையும் ஏற்படுத்தியது என்பதையும் அவ்வாறு வளர்ச்சியையோ முன்னேற்றங்களையோ ஏற்படுத்தாமல் போனதற்கு கிறித்தவப் பாதிரியார்கள் எவ்வாறு காரணமாயினர், குறிப்பாகப் பாதிரியார்களின் அதிகாரத்தின் மீதான ஆசை, காமச்சேட்டைகள், பரதவர்களின் அறியாமையை எவ்வாறு பயன்படுத்திக்கொண்டனர் என்பதையும் தங்களுடைய அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் நிறுவுவதற்குப் பரதவர்களிடையே சிறு சிறு சண்டைகளைத் தூண்டிவிட்டதனையும் அறியமுடிகிறது. “பரதவர்கள் என்னதான் மதம் மாறியிருந்தாலும் அவர்களின் ஆழ் மனதில் தாய்த் தெய்வத்தின் மீதான நம்பிக்கையும் பூர்வீக மதத்தின் மீதான ஏக்கத்தினையும்

அறியமுடிகிறது". பழங்குடிச் சமூகமானப் பரதவச் சமூகம் பிற சமூகங்களுடன் எவ்வாறு உறவும் முரணும் கொண்டுள்ளது என்பதனையும் அவர்களுக்குள்ளேயே பல்வேறுப் பிரிவுகளாகப் பிரிந்து ஒற்றுமையில்லாமல் சண்டையிட்டுக்கொள்வதை விரிவாகப் பார்க்கமுடிகிறது (Joe D'Cruz, 2014).

பின்தங்கிய சமூகமான பரதவச் சமூகம் தனக்குக் கீழே உள்ள அடித்தளச் சமூகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களைப்போலவே இங்கேயும் பெண்கள் கட்டுப்படுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது. பெண்கள் மேலாடை (ஜாக்கெட்) அணியக் கூடாது என்றும், பார்த்தாலே தீட்டு என்றும், சாணர்கள் என்றும் இந்தியச் சாதியச் சமூகத்தில் புறக்கணிப்புக்குள்ளான சமூகமான நாடார் சமூகம் பரம்பரைத் தொழிலான பனைத் தொழிலை விட்டு வணிகம் என்பதை கையில் எடுத்துச் சமூகத் தளகளிலிருந்து வெளியேறி தன்னிறைவுப் பெற்று விடுதலைப் பெற்ற சமூகமாகவும், வளர்ச்சியடைந்த சமூகமாகவும் மாற்றம் பெற்றது. மேலும், மதமாற்றத்தின் மூலமாக இந்து மதத்திற்குள்ளே தனித்த வழிபாட்டு முறையைப் பின்பற்றியும், தன் சாதிக்குள்ளும், பிற சாதியினருடனும் இணக்கமான முறையினைக் கடைப்பிடித்து முன்னேறியதைப் பார்க்கமுடிகிறது. தாய் மதத்திற்குத் திரும்புவதன் மூலம் தன்னுடைய இழந்த பழைய பாரம்பரியச் செல்வாக்கையும், அதிகாரத்தையும் பெறமுடியும். என பரதவர்கள் நம்புகின்றனர்.

பரதவ மக்களின் சடங்குகளும், நம்பிக்கைகளும்

உலகம் முழுமைக்கும் வாழும் மக்கள் அனைவரும் கண்டிப்பாக ஏதாவதொரு நம்பிக்கைகளையும் அதைச்சார்ந்த சடங்குகளையும் கொண்டிருப்பர். இதில் உயர்வு, தாழ்வு, ஏழை, பணக்காரன், சாதி, மதம், இனம் என எந்தவித வேறுபாடுகளும் இருக்கப் போவதில்லை. அவரவர் வாழ்வியல் சார்ந்த சூழலில் தனது நம்பிக்கையையும் சடங்குகளையும் நிலைநிறுத்தி இருப்பர். இதில் பொதுத்தன்மை என்பதைக் கடந்து குறிப்பிட்ட இனக் குழுவின்கெனச் சில நம்பிக்கைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் தனித்தன்மைப் பெற்றுக் காணப்படும். அப்படியான சூழலில் தமிழகத்தில் பரதவர்களுக்கென்று ஒரு தனித்துவமான வாழ்வியலைக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது. இது காலங்காலமாகத் தமது முன்னோர்களின் பழக்கத்திலிருந்த வழிபாடு, பழக்கவழக்கம், பண்பாடு, நம்பிக்கை, மொழி, சடங்குமுறை, தொழில்முறை, உறவுமுறை என அனைத்தையும் தனது அடுத்த சந்ததியினருக்குக் கொடுத்துச் செல்கின்றனர். இதன் ஒரு வெளிப்பாட்டு நிலைதான் தனது ஒட்டுமொத்த இனத்தையும் கிறித்தவச் சமயத்திற்குப் பரதவர்கள் ஒப்புக் கொடுத்து இருப்பினும் காலங்காலமாகப் பின்பற்றி வரும் அனைத்து நம்பிக்கைக்கும், பழக்கவழக்கத்திற்கும் இன்றளவும் உண்மையாக இருப்பதே பரதவர்களின் தனிச்சிறப்பாகப் பார்க்கப்படுகிறது. அந்த வகையில் கடலோடி சமூகத்தில் கடல்பற்றிய, தண்ணீர் பற்றிய சடங்குகளும், நம்பிக்கைகளும் ஏராளமாகக் காணப்படுவதைப் பார்க்கலாம். மேலும் தண்ணீரால் ஆன தேசத்தில் பேய், பிசாசு பற்றிய நம்பிக்கைகளும், அது தொடர்பான சடங்குகளும், மந்திரங்களும் பரவலாகக் காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது. தொல்பழஞ் சமூகமான பரதவச் சமூகத்தில் தொழிலுக்குச் செல்லும் போது ஏற்படக்கூடிய நோய்கள் அல்லது உடல்கோளாறுகளுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய பொருட்களைக் கொண்டு வைத்தியம் பார்ப்பதைக் காணமுடிகிறது. இது பல நூறு ஆண்டுகளாகப் பட்டறிவின் தொடர்ச்சியும், அனுபவமாகவே கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்த விசயங்கள் அனைத்தும் மதம்மாறினாலும் மாறுவதில்லை என்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது. மார்க்கம் மட்டும்தான் வேறுபடுகிறதே தவிர வாழ்க்கைமுறை அனைத்தும் ஒன்றுதான். எனவே மதம் என்ற அளவுகோல் இங்கு பொருந்தாது உலகிற்கே வாரிவழங்கும் வள்ளல்தன்மையுடைய கடல்மடியில் பிறந்தவர்களும் அதிலிருந்து கொஞ்சமும் மாறவில்லை என்பதைப் போன்ற செய்திகளையும் இவரது நாவல்களில் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றன.

முடிவுரை

சங்க காலம் தொட்டு நடப்பு காலம் வரை நெய்தல் சார்ந்த இலக்கியமானது தொடர்ந்து பேசப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் நவீன கால இலக்கிய வகைமைகளான கவிதை, சிறுகதை, நாவல்

முதலியவற்றில் பரந்த வடிவத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ள நாவல் எனும் கலை வடிவமே ஓர் இனம் குறித்து விரியும் பதிவினை நேர்த்தியாகப் பதிவு செய்ய முற்பட்டிருக்கிறது. அவ்வகையில் ஜோடி குருஸ் அவர்கள் தனது வாழ்வியலைக் கூறியதுடன் தனது வாழ்வியல் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு புறவெளியை அகம் சார்ந்தே பதிவுசெய்திருக்கிறார். மீனவர்கள் எதிர் கொள்கின்ற துன்பங்கள், காலஓட்டத்தில் சுயத்தை இழந்து நிற்கும் அவலங்கள், தொழிற்புரட்சியில் போட்டியிடமுடியாமல் வாழ்வாதாரத்தை இழந்து நினைவுகளை மட்டும் அசைபோடும், ஏக்கங்கள், தொழிற்களத்தில் அவர்கள் சாவை எதிர்கொள்கின்ற நிலையினையும் இச்சமூகத்திற்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இத்தோடு பரதவர் சமூகத்தில் நிறைந்துள்ள உள்முரண்களையும், தான் நசுக்கப்படுகிறோம் என்பது கூட தெரியாமல் கடலில் இருந்து கரையை எட்டிப்பார்க்கும் இம்மக்களின் பரிதாப நிலையினையும், கத்தோலிக்கச் சமயம் சிதறிக்கிடந்த பரதவர்களை ஐக்கியப்படுத்திய பெருமையைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தாலும் அங்கு மேற்கொள்ளப்படும் சில அடக்கு முறைகளும், மற்றும் சமயம் சார்ந்த சில சட்டதிட்டங்களும் இம்மக்களைப் பெரிதும் வஞ்சிப்பதாக காட்சிப்படுத்துகிறார். உலகமயமாக்கலின் ஒரு பகுதியாக நடந்தேறிவரும் இடப்பெயர்வினாலும், தொழிலைத் தேடிச்செல்லும் நவீன யுகத்தின் பெரும் பரப்பில் மாற்றுச் சமூகத்தினரின் வருகையால் நெய்தலின் தன்மைகள் அடியோடு அழிக்கப்பட்டு, அவ்விடத்தில் மாற்றுக் கலாச்சாரமும் புதிய பண்பாட்டுக் கூறுகளும் திணிக்கப்பட்டு வாழ்வின் பிரதான கருப்பொருளான தொழிலை மாற்றுச் சமூகத்தினர் கைக்கொண்டவிதத்தினையும், எதிர்காலத்தில் தோன்றக் கூடிய தொழில் ரீதியான பிரச்சினைகளையும் இந்நாவல் விவாதிக்கிறது. தனது பண்பாட்டை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதற்குத் தனது வேர்களைத் தேடி பயணியுங்கள் என்பதாகவும். இந்த வேர் தனது மூதாதையருடனான உறவைப் புதுப்பிப்பதாகும். தனது மூதாதையராக ஜோடி குருஸ் பரத்தியை முன்னிறுத்துகிறார். பரத்தியை மீட்பதன் மூலம் தனது அதிகாரத்தையும் மீட்டுவிடலாம் என்ற கருத்தைத் தனது நாவல்களின் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை கூறிச்செல்கிறார். பரதவர்களை முன்னிறுத்தும் அனைத்து இலக்கியவகைமைகளும், பரதவர்களின் சமூகப் பொருளாதாரம் தொடர்பான சிக்கல்களை மேம்போக்காகப் பேசிச் செல்கின்றன. புறந்தள்ளப்பட்ட ஒரு சமூகமாகக் கருதப்பட்டு வந்த பரதவச் சமூகமானது, மீட்சி பெறவேண்டுமாயின் இவ்வினத்துக்குள்ளேயே உள்ள உள்முரண்பாடுகள் களையப் பெறுவதோடு தனது மரபார்ந்த பழக்க வழக்கங்களில் இருந்தும் தொழில்முறைகளில் இருந்தும், நம்பிக்கைகளிலிருந்தும் விலகிச் செல்லாமல் அவற்றின் அடியொற்றியே தொடர்ந்துவரும் நவீனத்தை ஏற்று பயணிக்க வேண்டும். அப்படி நிகழுமாயின் அரசும், இதர பல இனமக்களும் கரிசனத்துடன் இம்மக்களுடன் கலந்து வாழ்வை மேம்படவைக்கமுடியும் என்பதை இப்பிரதிகள் வலியுறுத்துகின்றன. இவ்வகையில் இரண்டாயிரமாண்டுத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பில் மரபுசார்ந்த இலக்கிய வகைமைகளைக் காட்டிலும் சமகாலத்தைய கடல்சார் புதினங்களான ஆழிதழ்உலகு, கொற்கை போன்ற புதினங்களே மீனவர்களின் வாழ்வியலை விரிவாகவும், ஆழமுமாய்ச் சித்திரித்துச் செல்கின்றன.

References

- Govindan, (2014) Aganazhigai ethal, Aganazhigai pathippagam, Chennai, India.
- Joe D'Cruz, R.N., (2012) Korkai, Tamizhini, Chennai, India.
- Joe D'Cruz, R.N., (2014) Interview, The Hindu News Paper, Chennai, India.
- Perumal, A. K., (2013) Aaivu Kovai, Jamal Mohamed College, Tiruchy, India.
- Sri Kumar, (2013) Interview, Thinaikotpadu ethal, Chennai, India.
- Vaheethiah Konstantine, (2012) Karaiyel Bharatha Meenavarkal Thuyaram, Tamizhini, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License